

- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie nałożonej na wnoszącego odwołanie zgodnie z pkt 457 lit. a) decyzji Komisji C(2014) 6250 z dnia 3 września 2014 r. grzywny w kwocie 82 874 000 EUR do proporcjonalnej kwoty;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w istocie, że:

- Sąd uchybił ciężącemu na nim na podstawie art. 263 TFUE obowiązkowi dokonania wystarczającej kontroli zaskarżonej decyzji, w szczególności z uwagi na przyjęcie przez Sąd w niniejszej sprawie błędnego podejścia polegającego na dokonaniu niepełnej i wybiórczej kontroli sądowej. Mimo, że wszystkie kontakty rozpatrywane w decyzji zostały zakwestionowane przez wnoszącego odwołanie, Sąd dokonał jedynie kontroli mniej niż połowy tych przypadków kontaktów, nie przedstawivszy wystarczającego uzasadnienia dotyczącego doboru poszczególnych przypadków kontaktów podlegających kontroli i bez żadnej podstawy prawnej;
- Komisja i Sąd naruszyły prawo w odniesieniu do stosowania art. 101 TFE w szczególności, ponieważ stwierdziły „całościowe” ograniczenie konkurencji ze względu na cel ze strony wnoszącej odwołanie oparte głównie na wymianie dotyczącej ogólnych tendencji na rynku i prognoz dotyczących zmian cen. Ponadto Komisja i Sąd błędnie oceniły przesłanki umożliwiające stwierdzenie jednolitego i ciągłego naruszenia takie jak stosowane przez Trybunał w orzecznictwie;
- Komisja i Sąd naruszyły prawo w odniesieniu do obliczenia grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie. Sąd w szczególności nie zbadał skutków wynikających z dokonanej przez siebie niepełnej i wybiórczej kontroli (sprawdził jedynie kilka przypadków spornych kontaktów) a w konsekwencji, nie skorzystał z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania w odniesieniu do nałożonej grzywny. Sąd popełnił ponadto błąd i nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia, gdy uwzględnił przy obliczeniu dochody wnoszącego odwołanie z produktów niebędących SIM, co doprowadziło do nałożenia na niego nadmiernej, a zatem nieproporcjonalnej grzywny.

Pozostałe argumenty dotyczą szeregu przypadków przeinaczenia dowodów przez Sąd, błędnego rozłożenie ciężaru dowodu w odniesieniu do ewentualnych niewiarygodnych dowodów i naruszeń prawa dotyczących dowodów przedstawionych przez Komisję przeciwko wnoszącemu odwołanie, które nie zostały ujawnione przez cały czas trwania postępowania przed Komisją.

- Posiłkowo, zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem zasady proporcjonalności w szczególności w zakresie, w jakim Sąd nie przyznał wnoszącemu odwołanie wystarczającego obniżenia nałożonej na niego grzywny ze względu na jego ograniczony udział w spornym naruszeniu, nie uwzględnił on dostatecznie okoliczności łągodzących a całkowita kwota nałożonej na wnoszącego odwołanie grzywny jest nieproporcjonalna.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-199/04 RENV, Gul Ahmed Textile Mills Ltd/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lutego 2017 r. przez Gul Ahmed Textile Mills Ltd

(Sprawa C-100/17 P)

(2017/C 168/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Gul Ahmed Textile Mills Ltd (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat, J. Beck, Solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;

- uchylenie wyroku Sądu;
- orzeczenie co do istoty i stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 397/2004⁽¹⁾ lub skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania orzeczenia co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi następujące argumenty:

- Sąd naruszył prawo orzekając, że wnosząca odwołanie nie ma już interesu prawnego w odniesieniu do drugiego i trzeciego zarzutu. Rozstrzygając, czy wnosząca odwołanie zachowuje interes prawny w sprawie, Sąd powinien uwzględnić wszystkie przedłożone mu dowody i informacje oraz zbadać ogólny kontekst sprawy. Błędy popełnione przez Radę przy obliczaniu marginesu dumpingu mają charakter metodologiczny i mogą powtórzyć się w przyszłości.
- Sąd naruszył prawo stwierdzając, bez należytego uwzględnienia (a w niektórych przypadkach, bez uwzględnienia w ogóle) argumentów wnoszącej odwołanie, że przesunięcie produkcji przez przemysł Unii w stronę unijnego segmentu rynku bielizny pościelowej wysokiej jakości oraz wzrost unijnego przywozu bielizny pościelowej pochodzącej od tureckich producentów powiązanych z przemysłem Unii nie spowodowało zerwania związku przyczynowego między zarzucanym dumpingiem a istotną szkodą jaką miałyby ponieść przemysł unijny. Ponadto ustalenia Sądu wynikają z przeinaczenia okoliczności faktycznych przedstawionych w rozporządzeniu nr 397/2004 i błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu (Dz.U. 2004, L 66, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 27 lutego 2017 r. – SC Cali Esprou SRL/Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-104/17)

(2017/C 168/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Cali Esprou SRL

Strona pozwana: Administrația Fondului pentru Mediu

Pytania prejudycjalne

Czy art. 15 dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie Unii Europejskiej uregulowań, ustanawiających obowiązek uiszczenia opłaty przez podmiot gospodarczy, który wprowadza do obrotu krajowego opakowane wyroby i opakowania, ale nie ingeruje w żaden sposób w te wyroby i opakowania, tylko zbywa je w tej samej postaci podmiotowi gospodarczemu, który z kolei sprzedaje je końcowemu konsumentowi, przy czym wysokość tej opłaty ustala się od każdego kilograma (kg) różnicy między ilością odpadów opakowaniowych odpowiadającą wielkości docelowej odzysku i spalania w zakładach spalania z odzyskiem energii i odzysku poprzez recykling a ilością odpadów opakowaniowych faktycznie odzyskanych lub spalonych w zakładach spalania z odzyskiem energii i odzyskanych poprzez recykling?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. 1994, L 365, s. 10).